

Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburgin 16.1.2002 tekemällä päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Dr. Roman Moser, Bürgermeister der Landeshauptstadt Salzburg sekä Grundverkehrsbeauftragter des Landes Salzburg

(Asia C-15/02)

(2002/C 84/89)

Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg on pyytänyt 16.1.2002 tekemällä päätöksellä, joka on saapunut Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen 22.1.2002, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Dr. Roman Moser, Bürgermeister der Landeshauptstadt Salzburg sekä Grundverkehrsbeauftragter des Landes Salzburg seuraavaan ennakkoratkaisukysymykseen:

Onko EY:n perustamissopimuksen 56 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen määräyksiä tulkittava siten, että Salzburgin osavaltion vuoden 1997 Grundverkehrsgesetzin (LGBL nro 11/1999) 12, 36 ja 43 §:n säännökset, joiden mukaan rakentamiskelpoisen kiinteistön hankkiminen Salzburgin osavaltiossa edellyttää ilmoitus- tai lupamenettelyä, ovat ristiriidassa mainittujen artiklojen kanssa, minkä vuoksi sen, joka esillä olevassa asiassa on tällaista omaisuutta hankkinut, Euroopan unionin oikeussäännöillä taattua perusvapautta on loukattu?

Euroopan yhteisöjen komission 5.2.2002 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-32/02)

(2002/C 84/90)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 5.2.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamies on Antonio Aresu.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut työntekijöiden joukkovähentämistä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20 päivänä heinäkuuta 1998 annetun neuvoston direktiivin 98/59/EY⁽¹⁾ mukaisia velvoitteita, koska se ei ole antanut säännöksiä niiden työnantajien osalta, jotka eivät toiminnallaan tavoittele voittoa;

- velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio esittää, että direktiivi 98/59/EY koskee minkä tahansa työnantajan eli minkä tahansa sellaisen luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön toteuttamia työntekijöiden joukkovähentämissiä, joka on saanut aikaan työsuhteen, vaikka se ei tavoitteli sikaan toiminnallaan voittoa. Näin ollen tämän direktiivin vastainen on direktiivin täytäntöönpanoa koskeva Italian lainsäädäntö, ja erityisesti laki 223/91, jolla rajoitetaan työntekijöille annetut takuut koskemaan ainoastaan ”yrityksiä” ja jätetään virheellisesti niiden soveltamisen ulkopuolelle kaikki sellaiset työnantajat, jotka eivät tavoittele toiminnallaan voittoa.

⁽¹⁾ EYVL L 225, 12.8.1998, s. 16.

Euroopan yhteisöjen komission 6.2.2002 Itävallan tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-33/02)

(2002/C 84/91)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 6.2.2002 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Itävallan tasavaltaa vastaan. Kantajan edustajana on komission oikeudellisen yksikön virkamies Josef Christian Schieferer, prosessiosoite Luxemburgissa komission oikeudellisen yksikön virkamies Luis Escobar Guerrero, Centre Wagner C 254, Kirchberg.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Itävallan tasavalta ei ole noudattanut vaarallisten jätteiden polttamisesta 16 päivänä joulukuuta 1994 annetun neuvoston direktiivin 94/67/EY⁽¹⁾ 3 artiklan 3 ja 4 kohdan, 7 artiklan 1 ja 2 kohdan, 11 artiklan 3 kohdan sekä 13 artiklan 1 kohdan ja 2 artiklan 3 alakohdan mukaisia velvoitteitaan, koska tämä on

1) jättänyt BMWA-Verordnung -nimisen säädöksen 3, 3.2 ja 3.3 §:ssä panematta asianmukaisesti täytäntöön direktiivin 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua säännöstöä, joka koskee rinnakkaispoltoissa 40 prosentin osuutta ”koko käytön aikana tuotetusta lämmöstä”,